

Clàssics al dia L'editorial
Fragmenta ens ofereix una doble
revisió del 'Càntic dels Càntics'

La bellesa de l'amor humà

**Càntic dels Càntics
de Salomó**
Edició i traducció de
Narcís Comadira i
Joan Ferrer

FRAGMENTA
152 PÀGINES
16 EUROS

ADA CASTELLS

El *Càntic dels Càntics* és un dels llibres més bonics de la Bíblia, i no només perquè és un poema que exalta l'amor, sinó pel ventall de possibilitats interpretatives que ha ofert al llarg dels segles. Ara l'editorial Fragmenta en publica un parell d'exemples actuals en un sol volum, una mena de dos per un.

Seguint els passos de Fray Luis de León, Jacint Verdaguer i Carles Riba, el poeta Narcís Comadira ha volgut dir la seva i, sense tenir en compte les anteriors versions, n'ha fet una de pròpia. Al seu torn, el doctor en Filologia Semítica i traductor de la Bíblia, Joan Ferrer, ha versat la traducció literal de l'hebreu que ha servit de base al poeta i també proposa un assaig de lectura interpretativa com a tancament d'aquesta edició bilingüe.

Comadira explica que les imatges són molt més fèrtils que la realitat. Per això, quan un tradueix, no pot dirigir la lectura cap a una sola interpretació. Això és especialment cert en un poema que trobem en un context bíblic. El *Càntic* és una encesa d'amor passional situada entre el llibre de la conversa Rut i la saviesa mesurada del *Qohélet*. És a dir, brilla com si fos un llum de neó enmig dels Escrits, quan ja hem passat pel Pentateuc i els *Llibres Profètics*, d'un altre to.

S'ha dit que, en aquest diàleg eròtic, ella feia el paper de l'ànima que busca l'amor absolut i ell era el Déu que l'ofereix, però el que no pot negar ningú és el poder eròtic d'aquest text que Comadira emfatitza en la seva lectura perquè, segons comenta, "és aquesta carnalitat la que fa possible tota lectura simbòlica i al·legòrica del text, tota lectura espiritual, teològica i mística".

Una altra de les particularitats del llibre, que el fa especialment suggeridor en clau contemporània, és aquesta igualtat home-dona davant l'acte de l'amor. Ella es permet desitjar tant com ell i està orgullosa de la seva iniciativa: "Jo ja m'he tret la túnica, / no em vull tornar a vestir. / Ja m'he rentat els peus, / no m'els vull embrutar. / L'amic passa la mà pel forat de la porta / i les meves entranyes s'estremeixen per ell".

Joan Ferrer aconsegueix definir el llibre d'una manera que ens pot deixar a tots satisfets: "El *Càntic* és un cant a la bellesa de l'amor humà contemplat en la seva dimensió sexual i exquisidament eròtica, que, per la màgia del símbol, remet a l'horitzó infinit de l'amor de Déu, creador i salvador, sempre company de camí de les dones i els homes que senten el desig d'infinit que neix en els cors". Davant d'això, què més es pot afegir? Amén. |

**Salomó,
rei d'Israel**
LEEMAGE / UIG /
GETTY IMAGES

Antonio Tello Fa gairebé 40 anys que el poeta
va acomiadar l'Argentina natal per abraçar terres
catalanes. Ha de tornar i li dol el comiat

Adéu a Barcelona

Antonio Tello O las estaciones

INVERSO EDICIONES
DE POESÍA
84 PÁGINES
10 EUROS

Antonio Tello Diccionario político. Voces y locuciones

EL VIEJO TOPO
384 PÁGINES
25 EUROS

Antonio Tello Poesía visual

Serie limitada,
numerada i firmada
de 50 caixes de 30
poemes. Reserves:
hola@uraniaedicion
es.com

URANIA EDICIONES
35 EUROS

EVA MUÑOZ

Em trobo amb Antonio Tello al vestíbul del centre cívic Fort Pienc, on a les vuit del vespre –som a final de maig– ofereix un recital del seu últim poemari, *O las estaciones*. Va vestit elegantment malgrat que va en mànigues de camisa: assaja. S'emociona en un moment de la nostra conversa. Després, el músic Jorge Serrate proposa una bonica versió cantada de l'excel·lent *No es el murmullo del agua*, que obre el llibre, i també la lectura que fan junts, entre sons de bosc i d'aigua. És un dels actes amb què el poeta representa un comiat dolorós de la ciutat en què ha viscut els últims quaranta anys de la seva vida. "Un segon exili", diu aquest narrador i periodista, nascut a Córdoba, Argentina, el 1945. D'allà va marxar el 1975, amenaçat de mort per la Triple A. Es va exiliar a París i, un any més tard, es va instal·lar a Barcelona amb la seva dona, fugint, segons explica, de la grisor del cel parisienc i de la condició de

estat col·laborador de premsa, ha publicat tant novel·les, relats i contes infantils, com poemaris i assajos... fins al dia d'avui. "Per als escriptors, la situació a Espanya és insostenible. Els grans grups editorials no tenen manies a escurrar-te. Fa cinc anys que no em liquiden drets. En el millor dels casos, t'obliguen a la supervivència, i jo aspiro a alguna cosa més. Torno a l'Argentina".

"Aquí, en el millor dels casos, t'obliguen a sobreviure, i jo aspiro a alguna cosa més; torno a l'Argentina"

La d'Antonio Tello es converteix així en una vida dirigida per dos exilis: el primer, de caire polític, i, el segon, econòmic. Es diria que no hem abandonat del tot el segle XX. O sí. Perquè l'exili econòmic està plenament integrat en

Antonio Tello fotografiat a la biblioteca de Fort Pienc el dia de l'últim recital a Barcelona

ALEX GARCIA

refugi polític, ja que no volia viure com un pària sinó guanyar-se la vida com qualsevol altre.

Exili econòmic

Això és el que ha fet durant les gairebé quatre dècades transcorregudes a Barcelona. És un treballador tenaç i ha viscut bé. Tello ha

el segle XXI. Ho veiem cada dia al carrer i ho sentim als informatius, però la situació perd la condició de drama personal en ser substituït per la paraula *migrant*, de semàntica més geogràfica que existencial. No estàvem acostumats, a més a més, que l'exiliat fos "un dels nostres". Ara, sí.